

Příloha P.202

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Metropolitní plán v souladu s principem právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře zohledňuje vydaná pravomocná územní rozhodnutí dle stavebního zákona, kterými stavební úřad umístil konkrétní záměry.

Požadavek, aby pořizovaná územně plánovací dokumentace respektovala vydaná pravomocná rozhodnutí stavebních úřadů dlouhodobě zdůrazňuje judikatura správních soudů. Např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139 konstatoval, „že územní rozhodnutí (i stavební povolení) vydaná v určitém území představují tzv. limit využití území ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006. Podle tohoto ustanovení musejí být limity využití území obsaženy v územně analytických podkladech, které jsou podle § 25 téhož zákona podkladem k pořizování územně plánovací dokumentace. Koncept územního plánu tak musí respektovat vydaná pravomocná územní rozhodnutí a stavební povolení. Platnost územních rozhodnutí, případně stavebních povolení je omezena toliko dobou jejich platnosti, a nemůže být proto narušena jejich nezařazením do územního plánu. Není tedy možné, aby se obec prostřednictvím vydání územního plánu snažila „odstranit“ účinky již dříve pravomocných územních rozhodnutí. Odlišný než shora provedený výklad dotčených zákonných ustanovení by mohl vést ke zcela absurdním důsledkům, kdy by se již například několik let řádně umístěné, povolené a zkolaudované stavby dostaly do rozporu s územním plánem, a pro tento rozpor by musely být odstraněny, resp. by byly považovány za nezákonně umístěné a postavené. Takový přístup by byl v příkrém rozporu s principem právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře.“

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5 As 300/2020-81, zase NSS připomněl, že: „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012–139, zdůraznil, že územní plán má především reflektovat reálný stav území. Je-li vlastník pozemku držitelem pravomocného územního rozhodnutí, je přinejmenším vhodné, aby v nově pořizovaném územním plánu byla na pozemku vymezena plocha odpovídající obsahu územního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 118/2017–60). Byť tyto závěry nejsou absolutní, neboť nová územně plánovací dokumentace působí výlučně do budoucna a nemá žádný vliv na účinky pravomocných rozhodnutí o umístění stavby, natož na pravomocná stavební povolení a kolaudační souhlasy (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ao 6/2010 – 65, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 AOs 3/2013 – 58, bod 35, ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 AOs 2/2013 – 83, a ze dne 25. 6. 2014, č. j. 8 AOs 4/2013 – 50), měla by se obec při koncipování územního plánu odchýlit od pravomocných územních rozhodnutí pouze ze závažných důvodů.“

Požizovatel neshledal závažné důvody, pro které by se měl od územního rozhodnutí odchýlit. Navržená regulace v Metropolitním plánu je proto s územním rozhodnutím v souladu, aby vlastník pozemku mohl práva nabytá v dobré víře vykonávat a umístěný záměr realizovat.